

színházi esték

* A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ÉS AZ EGRI GARDONYI GÉZA SZÍNHÁZ MŰSORISMERTETŐINEK 1973. FEBRUÁR HAVI MELLÉKLETE *

Molière

(1622—1673)

Külsejét a sok egymásnak el-
lentmondó ábrázolás eléggé el-
homályosítja előttünk; egy szem-
tanú kései visszaemlékezése sze-
rint „nem volt sem túlságosan
kövér, sem túlságosan sovány;
termete inkább nagy volt, mint
kicsi, testtartása nemes, lábszá-
ra szép; méltóságosan járt, arc-
kifejezése igen komoly volt; orra
vastag, szája nagy, ajka széles,
arcszíne barna, szemöldöke fe-
kete és erős, s mozgatásával
rendkívül komikussá tudta tenni
arc kifejezését.”

De hát mit számít a külső 300
esztendő után? Ha „csak” író-
ra emlékeznénk, valószínűleg
másként kezdtük volna. (Molière,
családi nevén Jean Poquelin,
Született 1622 januárjában Pá-
rizsban, s meghalt ugyanott 1673
februárjában.)

Csakhogyné Molière színész is
volt. Kutatnunk kell titkait — em-
berarcát —, hogy igazán ért-
sük... Vagy mindent tudunk
már erről a „túlságosan komoly
bohóc”-ról?

Ismerjük életrajzát, hallottunk
vándorló társulatának 12 eszten-
dejéről, tudjuk, hogy pályája de-
lén minden esztendőben két-há-
rom művet írt, tudjuk, hogy ösz-
szes műveit 13 kötetben adták
ki; tudjuk, hogy ő a modern
vígjáték megteremtője.

Lexikális adatok. Ezeknél sok-
kal fontosabb, hogy Molière
mennyire gyűlölte az emberi
gyarlóságot, ostobaságot; a tar-
tuffók, a fővények, az úrhatnám
polgárok világát. (A magyar szín-
játszás — hála Major Tamásnak
és körének — a harmincas évek-
ben akkor hívta szövetségeseül Mo-
lière-t, mikor annyira szükség
volt a „plebejus erőre.”) A Du-
da Gyuri népligeti előadása óta
igazán „hazai” szerzőnk Molière.

A Miskolci Nemzeti Színház a
drámaköltő halálának 300. évfor-
dulóján a Tartuffe-öt mutatja be.
Mindannyiunk számára rangos,
megtisztelő feladat ez. Merész-
ség már nem kell hozzá — a
szerzőt és színészt a maga ko-
rában még egyházi átok sújtotta
—, de hit, színészszív és te-
hetség igen! Csak így juthat el
Molière üzenete a mai nézőkhöz.

Sybill fiatal marad

Első bemutatója, a Rátartós király-
kisasszony (1904) után — a darab
Heltainak köszönhetette sikerét — így
ír az egyik lap: „A darabhoz Jacobi
Viktor, egy fiatal, 24 éves zeneaka-
démiai növendék írt afféle zenei il-
lusztrációt.” Valljuk be, nem valami
biztató kezdet.

Tíz esztendővel később azonban
már ott ül a Király Színházban a
Sybill minden próbáján Boosey an-
gol kiadó, s a premier után megve-
szti az előadás jogát Anglia és Ame-
rika számára...

Hányszor játszották azóta ezt a re-
mek operettet itthon és külföldön?
Nincs színházi szezon, hogy valahol
ne tűznék műsorra. A maholnap
hatvanesztendő Sybill — úgy tű-
nik, örökké fiatal marad!

Csoda-e hát, ha lelkesen készül
színházunk erre az operettre, mely-

nek melódiai annyira ismerősek és
népszerűek, s mely olyan kitűnő sze-
repeket tartogat művészeink számá-
ra. Orosz György, aki ezúttal is szí-
vesen vállalkozott a darab színpad-
ra állítására, immár harmadízben
találkozik rendezőként az operettel.

Bekukkantottunk a műhelyekbe is:
már festik a II. felvonás dús ara-
nyozású díszleteit, s a szabóműhely-
ben Greguss Ildikó tervei alapján
elkészültek az operett színpompás
jelmezei. Somoss Zsuzsa vállalta a
táncok tervezését, betanítását. A
Sybill rangjához méltó szereposz-
tásban kerül színre. A címszereplő
Komáromy Éva, Petrov Rózsa Sán-
dor, a Nagyherceg Abraham István,
Nagyhercegnő Csorba Ilona, Char-
lotte szerepét pedig debreceni vendé-
günk, Kállay Bori játssza, aki né-
hány évvel ezelőtt Miskolcon kezdte
pályafutását.

Déryné

1819-ben hagyta el Miskolcot és Komáromban csatlakozik Kilényi társulatához. Ott telelnék át és tavasszal indulnak Pozsonyba. Pozsony művelt színházi város. Német színezzete legnépszerűbb az országban. Ízlése bécsi művészen csiszolódott. Közönsege zeneértő, olvasott, nehezen lelkesülő. Itt kell Dérynének bemutatnia művészetét.

Először 1820. június 25-én lép fel Kotzebue: Benyovszky című színművében. Sikere igen nagy. Most kapja életében az első szakszerű kritikát: „Új, kellemes tünemény sokszorozta tegnapi örömléteket, mert Déryné asszony Afanaziát oly bájosan, s rollja egész karakterének tökéletes felfogásánál fogva, oly tisztasággal és pontossággal adta, hogy a legkomolyabb várakozásnak is annyira megfelelt, hogy a Publikum egy szüvel, szájjal megismervén érdemét, legelsőben ötlet hívta elő, ki a huzamos Bravo! Helyesen! kiáltások miatt darab ideig szóhoz nem jöhetett.”

A bemutatkozás után hatalmas és változatos műsorrall áll elő. Többek között Kotzebue darabjai, Kisfaludy Károly: Tatárok Magyarországon, Hirschfeld: Tündérlak Magyarhonban, Calderon: Az élet csak álom és Körner: Zrínyi című darabokban lép föl.

A kritika a legnagyobb elismerés hangján ír róla. Ünneplik sokoldalúságát: vígjátékban, drámában, bohózatban, érzékeny játékokban és operában egyaránt tökéletes alakítást nyújt. Elismeréssel említik természetességét, mely játékában, beszédében és mozgásában megnyilatkozik. Végül elragadtatással írnak tiszta csengésű hangjáról, hatalmas hangterjedelméről, mely az alttól a kolaratúráig terjed, kulturált énekeről és tiszta szövegkiejtéséről. Hangerőben mindenkit felülmúl s az operákban is megmarad színésznőnek.

Pozsonyból Kilényi társulata a dunántúli városokba indul. Szombathely, Kőszeg, Zalaegerszeg, Győr, Sopron, Kismarton közönsege elragadtatással fogadja. Kilényi igen ügyes igazgató, bár nagyon fukar, de nem sajnálja a pénzt jó színészekre. Műsorát is hatásosan, a kor ízléséhez

mérten állítja össze. A legnépszerűbb drámaíró ebben az időben Kotzebue, akinek érzélgős fércmunkáit könyvezzve tapsolja meg a közönsege. Zenés műsora jóval színvonalasabb, mint a prózai. De a siker igazi kulcsa mégis Déryné.

Sopronból Kilényi felviszi Déryné harmadmagával Bécsbe. Ez az egyetlen alkalom életében, hogy túljut az ország határan. A Burgtheater színpadán látja Schrödernét, a legnagyobb német tragikát, ki Stuart Máriában Erzsébetet játssza. Az Operában Mozart Varázsfuvoláját nézi meg. Végigjárnak a Burg lakosztályait és a kocsikorzón beállnak a Ferenc császárt ünneplő bécsiek sorába. Kilényit azonban csak egy dolog érdekli komolyan: az ócskapiac. Itt egy kocsiderékre való ruhát vásárol össze a társulat ruhátára részére.

A telet Komáromban töltik. Mikor szerződésének vége közeledik, Déryné egyszerre két helyről is kap

meghívást: Miskolcra és Székesfehérvárról. Szeretne elmenni Miskolcra, mert némi lelkiismeretfurdalást érez, amiért két évvel ez előtt otthagya őket. Mivel azonban Praelitzay azt írja, hogy Pesten kapott állást, mégis inkább Székesfehérvárt választja, hogy közelebb lehessen imádott Samujához.

1821 őszén mutatkozik be Fehérvárott. Régi ismerősöket is talál a társulatnál: Murányiék. Itt ismerkedik meg Kántornéval, akivel aztán sok évet tölt együtt barátságban, szeretetben és egyetértésben. Őt becsüli a legtöbbször az összes magyar színésznők közül, Sapphójáról pedig mint a legnagyobb színészi alakításról nyilatkozik.

Már több mint egy éve játszik a fehérvári társulatnál, mikor egy nap levelet kap Pestről, Mérey Tónitól:

„Édes Déryné! Amint ezen levelemet veszi, azonnal pakoljon egy jó tele koffer garderobot, operához tartozandót, és jöjjön Pestre, mentse meg a magyarok becsületét... Ne kívánja, hogy most fejteges-

sem soraim értelmét, nincs időm, sok vendégünk van. Egypár hetet itt kell magának tölteni, úgy készüljön. Majd ha itt lesz, minden megmagyarázok. Csokolja Tónija.”

Déryné nagyon csodálkozik a levélen, fogalma sincs, miről lehet szó. Csak annyit sejt, hogy játszania kell valamit, valakivel, valahol. Becsomagol hát mindenféle ruhát és siet Pestre.

Ott aztán megtudja az előzményeket. Nemrég nagy vendégség volt Méreyéknél, s az egyik vendég, egy német zongoraművész gúnyolódni kezdett a Wiener Blatt cikke fölött, amelyben Déryné az olaszok híres énekesnőjéhez, Catalanihoz hasonlították. Szó szót követett, a német muzsikus kétségbe vonta, hogy a magyaroknak ilyen énekesnőjük lenne és hogy fölmerne lépni a pesti német színházban. Mérey Tóni védelmébe vette Déryné és kijelentette, hogy fel fog lépni a német színpadon. Be kell bizonyítania az embereknek, hogy hangja mindenkor kiállja a próbát.

„Színész” színész és nagyapa

Amik csak a Lámpásban látták, vagy korábban a tanítónő Öreg Nagyként: „paraszt-színésznek” tartják. A színházba járó miskolci és egri közönsege azonban tudja, hogy Somló Ferenc — a mentalitásban egymástól távol álló — karakterfigurák egész sorát játszotta már el...

Most éppen „színész” színész. A két aktor ugyan száz évekre van egymástól, de hát Somló Ferenc éppen olyan lelkiismeretesen készült a Hamlet színészki-

rályára, mint Berkesi András Berci bácsi című tragikomédiájának színidirektorára. Azok közé az erős egyéniségek közé tartozik, akik külsejükben alig változnak valamit; lélekben azonosulnak a figurával. Mindez nem egyedülálló teljesítmény, de legalább olyan ritka, mint a tehetség átörökítése.

A kollégák mostanában úgy tréfálkoznak, hogy Somló Ferencnek két színtársulata van. S ebben van is valami igazság. Mert a Hamlet-beli teátristák külön truppot alkotnak az együttesen belül. Jó játék — mert a színész színpadon kívüli is szeret játszani: külön „társulati üléseket” tartanak, s „királyi kompániként” emlegetik magukat.

A másik „társulat” már korántsem ilyen mondvasinált. Hány Somló is játszik ebben a színházban? Azt hiszem, vannak annyian, hogy egy kamara-darab kiosztható lenne közöttük. Mert itt a nővér: Somló Mária, aztán a fiuk, István — immár több vígjátéki figura elismert megformálójá — az ifjú Ferenc, aki rendezőasszisztens, s Gá-

bor, aki a Cigánybáróban debütált, mint cigány fiú... S máris jelentkezett a harmadik nemzedék első képviselője...

Bizonny, Somló Ferenc már nagyapa. Hetek óta erre a szerepére a legbüszkébb. Egyelőre persze, még csak otthon lehet játszani a kicsivel. Évek múltán azonban... Ki tudja? Mindig voltak erős dinasztikák. Egy biztos: az apa, nagyapa otthon, családja körében éppen olyan kitűnő partner, mint itt, a színházban...

Spanyol úr, francia ezredes, Pali cigány

Hegedüs László beugrásai

A színházkedvelők néhány nappal ezelőtt már olvashatták, hogy miként mentett meg egycsapásra két debreceni előadást is Hegedüs László, akit az utóbbi időben keveset láttunk a miskolci és az egri színpadon. Az egészen sajátos beugrások után most személyesen is beszélgethettünk a rendező-színésszel, aki kellemes kalandként meséli el „debreceni vendégszereplését”.

Ezt a vendégszereplést nem előzték meg hosszadalmas tárgyalások, szó sem volt időegyeztetésről... A „történelmi hűségnek megfelelően” próbáljuk felidézni az eseményeket.

Január 20-án a debreceni Csokonai Színház telefonon kért segítséget a miskolciaktól, mert a Bolha a fülben című produkció egyik szereplője hirtelen megbetegedett. (Debrecenben több embert döntött úgyba az influenza, mint Miskolcon). Egyetlen megoldás kínálkozott — tekintve, hogy Kulcsár Imre, aki nálunk játsza a szerepet pillanatnyilag Egerben volt foglalt — az tudniillik, hogy a miskolci produkció rendezője, Hegedüs László segítsen a debrecenieknél.

Adjuk át neki a szót:

— Azon a bizonyos szombat 3/4 12-kor csörgött

pesti lakásunkon a telefon. A vonal másik végén H. Péteri Nikola művészeti titkár... Az első mondatok után megszólalt bennem a debreceni lokálpatrióta (ebben a városban nevelkedtem, itt kezdtem színházi pályafutásom Téry Árpád, Both Béla és Szendrő József igazgatósága alatt). Készültem Debrecenbe, mert kíváncsi voltam, hogy miként állították ott színpadra ezt a komédiát. A meghívást hallva azonban kicsit imamba szállt a bátorság; egészen más a nézőtérrel szemlélni egy ilyen produkciót, mint részese lenni annak. Óriási szerencsém, hogy éppen nálam volt a darab rendezőpéldánya, így a vonaton átvehettem Histangua szerepét. Az ottaniak meglepődtek, hogy ennyire tudom a szöveget, én ezt negyven próba után nem tartom különösebb teljesítménynek, más kérdés persze mikor meg kell jelenítenie a rendezőnek a jól ismert darabból egy-egy figurát. Délután ötkor már próbáltunk; az alaprajzzal, járásokkal szerencsére nem volt gondom, hiszen a debreceniek a mi díszleteinkben játszottak.

A beugrás sikerült, s örömmel tértem haza Debrecenben élő szüleimhez, akik — bár viszonylag rit-

kán járnak színházba — megigérték, hogy másnap, vasárnap megnéznék.

El is jöttek a színházba, s várták, hogy megjelenek majd „örült spanyolként”, de nem kis meglepetésükre mint nyugdíjas francia ezredes mutatkoztam be. Időközben ugyanis az történt, hogy megbetegedett az előadásnak egy másik szereplője, a Ferrailont játszó Oláh Gyuri. Mit mondhatnék? A kollégák szerint — a kitűnő Simor Ottóval, Kőrössi Annival játszottam együtt többek között, sőt Unger Pálmával is találkoztam partnerként, akit tavaly én rendeztem ebben a produkcióban — nyugdíjas ezredesként sem okoztam csalódást. Egyetlen problémám a kosztüm volt, de miután a miskolci színház ehhez a darabhoz ruhákat is kölcsönzött, a Fehér Tibor zsakettje éppen illett rám.

Sajnos, ünneplésre már nem jutott idő, mert jött értem a színházunk gépkocsija, hogy Debrecenből egyenesen Egerbe szállítson, ahol a Cigánybáró próbája várt, s nemcsak a próba, hanem egy újabb szerep is. Varga Gyula helyett Pali cigány szerepét kellett vállalnom... Mindemellett nem a színészi sikereimre vagyok most büszke, hanem arra, hogy az egri közönség rendkívül nagy tetszéssel fogadta a Cigánybárót. Minden felvonás után „vasra mentünk”.

Gyárfás Miklós:

Dramaturgiai kisszótár

Akarat. Minden drámai jellem legfontosabb sajátossága. Az akaratnak állandóan és töretlenül kell működnie a hőben egészen a haláláig. Köznyelven karrierizmusnak nevezzük.

Dalbetét. Segédeszköz prózai művekben. A népszműben betyárok éneklés muskátli ablak alatt. Tragédiákban örült nők, virágokkal hintve teli a színhelyet. Csak végső anyagi szükségben alkalmazzuk, akkor viszont gyakran, mert így műünk hasonlítani kezd az operettre.

Elidegenítés. A brechti dramaturgia egyik jelentős fogása. A jellemet éles megvilágításban, történelmi távlatba helyezi. E zseniális fogást lehetőleg ne utánozzuk, mert ha nem állunk Brecht tehetségének színvonalán, nem hűsünek idegenítjük el a színházról, hanem a közönséget.

Magány. Minden drámai mű alapja. Magányos ember keresi a boldogságot, nem találja meg; tragédia. Megtalálja: még nagyobb tragédia.

Monológ. Olyan párbeszéd, amelyben a hős önmaga válaszol a kérdéseire, de nem ért egyet a magának adott válaszokkal.

Szereputadás. Elavult színház-történeti fogalom.

Szerzői utasítás. Zárójelbe helyezett szó, mondat, Bernard Shaw esetében tanulmány, amelyben a szöveg előadásának módjára adunk tanácsot. Legyünk fegyelmezettek, ne írjunk ilyen utasításokat: rágyújt, hideg futkároz a gerincen. Hátha nem dohányzik a színész, vagy hátha nincs gerince.

Beváltott ígéret

— Halló... — Máthé Éva művész-nő lakása?

— Ebben a percben érkeztem haza, de azért mondja csak, hallgatom...

— Én akarom hallgatni, hiszen most láttam a próbatáblát! Engedje meg, hogy gratuláljak az új szerephez — főszerephez!

— Köszönöm, de hát mit mondanak? Az öröm ritkán talál szavakat, s én most igazán örülök. A Macskajáték Orbánnéja óta talán először...

— Tudomásom szerint játszott már Csehovot?

— Igen, egyszer. Csak egyetlen egyszer, de vannak szerepek, amelyekre mindig emlékszünk. Tölem évszámot, dátumot ne kérdezzen senki, de ez esetben csálhatatlan vagyok, 1962 decemberében mutatuk be a Ványa bácsit. Horvai rendezte, Asztrovot Darvas Iván játszotta, s és voltam Jelena...

— Akiben ilyen mély nyomot hagyott egy Csehov-előadás emléke...

— Istenem, de erőszakos! Hiszen

még fogalma sincs, hogy miként emlékszik majd jövőre a Cseresznyés-kertre. Tudja, a színész már babonából sem beszéli ki az új szerepeit. Inkább elmesélek magának egy kis történetet.

— Ezt az Illés Pistát (aki most teljehatalmú rendező) gyerekkora óta ismerem. Ritkaság, hogy valaki ennyire vonzódjon már iskolásként is a mi világunkhoz, mint ő. Érettségi után beállt hozzánk díszletezőnek, csak azért, hogy színházi levegőt szívjon. (Erre különben még két diploma után is büszke.) Nos, akkoriban sokat beszélgettünk, s mikor egyszer — valamiért bosszúsan — vártam a jelenésemre, így vigasztalt a kulisszák mögött: Ne tessék félni, leszek én itt rendező, s akkor még a Csárdáskirálynő Stáziáját is Baba néniel fogom játszani! Az ígéretét úgy váltotta be, hogy nekem szánta a Cseresznyés-kert Ljubov Andrejev-náját. Nagyon bízom ebben a fiatal emberben! A színház közös munkát kíván, fontos, hogy értsük, becsüljük egymást...

Jelena a Ványa bácsi 1962-es előadásán

— Kik lesznek a partnerek?

— Ez reményekre jogosít: Simon Gyuri, Paláncz Feri, Polonyi Gyöngyi, Gyöngyössy Kati... A bemutató március 9-én lesz; nagyon hosszú és nagyon rövid idő.

1973. február	Miskolci műsor	
1. csütörtök	BERCI BACSI	Madách bérlet (7)
2. péntek	BERCI BACSI	Vörösmarty bérlet (7)
3. szombat	HAMLET	József A. ifj. bérlet (3)
	DOKTOR ÚR	Bérletszünet (7)
4. vasárnap	BERCI BACSI	Bérletszünet (3)
	BERCI BACSI	Goldoni bérlet (7)
5. hétfő	NINCS ELŐADÁS	
6. kedd	BERCI BACSI	Ibsen bérlet (7)
7. szerda	MESE A TŰZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (4)
	BERCI BACSI	Lehár bérlet (7)
8. csütörtök	BERCI BACSI	Schiller bérlet (7)
9. péntek	BERCI BACSI	Moliére bérlet (7)
10. szombat	BERCI BACSI	Csiky bérlet (7)
11. vasárnap	BERCI BACSI	Bérletszünet (3)
	BERCI BACSI	Déryné bérlet (7)
12. hétfő	HANGVERSENY	Este fél 8 órakor
13. kedd	BERCI BACSI	Csortos bérlet (7)
14. szerda	BERCI BACSI	Shakespeare bérlet (7)
15. csütörtök	BERCI BACSI	Huszka bérlet (7)
16. péntek	SYBILL	Bemutató bérlet (7)
17. szombat	BERCI BACSI	Katona bérlet (7)
18. vasárnap	HAMLET	Bérletszünet (3)
	SYBILL	Bérletszünet (fél 8)
19. hétfő	NINCS ELŐADÁS	
20. kedd	DOKTOR ÚR	Bérletszünet (7)
21. szerda	DOKTOR ÚR	Bérletszünet (7)
22. csütörtök	SYBILL	Madách bérlet (7)
23. péntek	HAMLET	Moliére bérlet (7)
24. szombat	MESE A TŰZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (3)
	SYBILL	Csiky bérlet (7)
25. vasárnap	MESE A TŰZPIROS VIRÁGRÓL	Bérletszünet (3)
	SYBILL	Szigligeti bérlet (7)
26. hétfő	NINCS ELŐADÁS	
27. kedd	HAMLET	Bérletszünet (fél 5)
28. szerda	SYBILL	Bérletszünet (7)

BERCI BACSI:

Berkesi András tragikomédiájának címszereplője (Csapó János) magához vette a kibombázott, árva kisfiút, Istit (Kovács Józsi). Meséi nyomán a gyerek csodálatos kalandok rettenthetetlen hősenek látja az öreget. Csakhogy az élet — a nagy rendező — egyszerűen a valósággal szembesíti a képzeletet.

HAMLET:

Egy kis megnyugvás a tragédia rohanó cselekményében. Hamlet (Markaly Gábor) és a Sírásó (Fehér Tibor) jelenete a nyitott sír mellett, a halál árnyékában, bölcselkedő humorával, tréfás szójátékaival az élet derűsebb színeit villantja fel Shakespeare tragédiájában. Egy kis kitérő, egy percnyi pihenő a véres végkifejlet előtt.

MESE A TŰZPIROS VIRÁGRÓL

A mesék csodás birodalmában minden lehetséges. Az ámuló gyermekszemek együttérző izgalommal követik a szépséges és melegszívű Aljenuska (Héczey Éva) kalandos útját. Minden előadáson kitörő örömmel fogadja azt a jelenetet, amikor a rút madárrá varázsszólt ifjú herceg (Kendeffy Gyula) újra szép ifjává változik.

SYBILL:

A Sybill az operettirodalom egyik legparádésabb szerepe, minden primadonna vágyálma. Drámai és humoros jelenetei nagyszerű színészi lehetőséget nyújtanak, énekben és táncban egyaránt brillírozni lehet. Ezért került a Jacobi-operett címszerepe kettős szerezőasztáson a közönség elé. A képen — a fotográfus tréfás ötlete nyomán mindketten láthatók: Várhegyi Márta és Komáromy Eva.

DOKTOR ÚR:

A kitűnő zenés bohózat legmulatságosabb pillanata, amikor a kikapós feleség, Sárkányné (Máthé Eta) és a nagy nőcsábász, Csató fogalmazó (Abrahám István) éjszakai légyottját megzavarja a lakásba lopakodó betörő, Puzsér (Csapó János). A gáláns kaland megghiúsul, de kudarcba fullad a jól induló kasszaírás is.

CIGÁNYBÁRÓ:

A gazdag disznókereskedő lányát, Arzénát (Csorba Ilona) nem annyira szépségéért, mint a várható hozományért kérte feleségül Canero gróf (Kanalas László). A szép menyasszony azonban szívesebben nyújtja kezét a jóképű, fiatal Barinkaynak, ezért a gróf kosarat kap, s persze üresen marad.

1973. február	Egri műsor	
1. csütörtök	CIGÁNYBÁRÓ	Moliéra bérlet (7)
2. péntek	CIGÁNYBÁRÓ	Gárdonyi ifj. bérlet (7)
4. vasárnap	CIGÁNYBÁRÓ	Vörösmarty bérlet (fél 4)
	CIGÁNYBÁRÓ	Bérlétszünet (7)
6. kedd	CIGÁNYBÁRÓ	Déryné bérlet (7)
10. szombat	CIGÁNYBÁRÓ	Madách bérlet (7)
11. vasárnap	CIGÁNYBÁRÓ	Erkel bérlet (7)
17. szombat	CIGÁNYBÁRÓ	Katona bérlet (7)
22. csütörtök	BERCI BÁCSI	Bemutató bérlet (7)
24. szombat	BERCI BÁCSI	Petőfi ifj. bérlet (fél 4)
	BERCI BÁCSI	Madách bérlet (7)
25. vasárnap	BERCI BÁCSI	Vörösmarty bérlet (fél 4)
	BERCI BÁCSI	Erkel bérlet (7)
28. szerda	BERCI BÁCSI	Bérlétszünet (7)

A Doktor úr itthon

Hát ismét itt a Doktor úr! Régi, régi kedves vendég színházainkban. Persze, hogy várja a közönség, mindazok, akik szeretnek szórakozni...

De elárulhatjuk, hogy a színészek is várták. Mert nincs értékesebb, irigylésre méltóbb dolog nálunk, mint a jó szerep, s Molnár Ferenc kitűnő szerepeket írt.

A Doktor úr először egri színházunkat tisztelte meg látogatásával, s learatván az ot-tani babérokat (na, meg zsebre vágva a kritikákat is), most itthon próbál szerencsét.

A szakemberek megállapították, hogy a Doktor úr semmit sem változott az egri bemutató óta, csak Miskolcon más lett a doktor úr, azaz Sárkány dr. — az ügyvéd, vagy ha úgy tetszik, a címszereplő.

Rózsa Sándor, színházunk kitűnő bonvivánja tényleg csak egy-egy rövid kirándulásra vállalkozhat: Barinkay és Petrov eléggé lekötik energiáit. Ennélfogva a miskolciak már Pákozdy Jánosnak tapsolhattak, (és tapsoltak is!) a „hazai” bemutatón.

Az előadás értékelése nem a mi dolgunk, de hogy mindannyian érezkelhettük a sikert, annak igazán örülünk. Hege-dűs László „panoptikum-színháza” sajátos stílusával elfeledtette mindenkit, hogy a legjobb mesterek művét is ki-kezdje az idő... S mennyire segítette a rendező törekvéseit a zene! Zerkovitz dalai más-kor csak szívesítik a remek technikával megírt bohózatot;

itt — hála Kalmár Péternek — szerves részévé vált az előadásnak a muzsika.

A bohózat ily módon való „fiatalítása”, amit — micso-da furcsa ellentét — azzal ért el a rendező, hogy egészen ősi-dira festette a témát — természetesen az ifjúságot ragad-ta meg leginkább. Nem érde-kes, hogy a mostani tizenéve-sek éppen úgy lelkesednek Pu-zsérért, mint nagyanyáik? Persze, ebben már nagy ré-sze van Csapó János ember-ábrázoló művészetének, nemes humorának is.

Reméljük, azok sem csalód-nak a Doktor úrban, akik csak ezután találkoznak a produk-cióval.

Máthé Eta és Pákozdy János

1. Hogy megmutassa az embernek: az embert.
2. Az egészet! Mint ahogy biciklizni nem lehet könyvből megtanulni, úgy nem lehet a színészmesterséget sem. Bizonyos fogásokat talán igen, de ezek alkalmazása sem könnyű. Erre szülni kell.
3. Csontos Gyulát, Somlay Artúrt, mert ők tudták a legegyszerűbb eszközökkel megmutatni, eszköztelenül kifejezni magukat.
4. Még több oldalról megmutatni az embert az embernek, minél több derűt fakasztani. A szerepekről pedig nem álmodozni, hanem azokat megkapni kell. Csak azután kell „megálmodni”.
5. Amatőrfilmezés, barkácsolás, s az írás ördöge.

KANALAS LÁSZLÓ

1. A színház a gazdagabb és tartalmasabb élet forrása, az emberi boldogsághoz vezető utak egyike. Kultúránk arányos, elidegeníthetetlen része, olyan lelki klinika, ahol a közönség, az író és színész ihletett segítségével, a sírás és nevetés révén megsza- badul azoktól a kóros anyagoktól, amelyek energiáját és egészségét veszélyeztetik. A közvetett tudat- és izlésformálás műhelye, egyben az ember felszabadulási- sának, munkaereje, szelleme fel- frissülésének eszköze.
2. Az indulat és az értelem egyen- súlyának megteremtését. Ez olyan testi-lelki adottság, amely az idegek teherbírásának, rugalmas- ságának kérdése, vagyis amit szí- nézi tehetségnek nevezünk.
3. Esményképeim azok a művé- szek, akik az életöröm, vagy a katarzis élményével hatnak rám. A magyar színjátszás mindig gaz- dag volt nagy egyéniségekben, így mindenki választhat magának eszményképet többet is, hacsak nem olyan öntelt, hogy önma- gát tartja saját eszményképének, mert ilyenekben is elég gazda- gok vagyunk. Az én eszmény- képeim közé tartozik Maklári Zoltán, Gózon Gyula, Latabár Kálmán, de sorolhatnék még ne- veket a kortársak közül is.
4. „Ábrándozás az élet megrontó- ja” ... ha néha mégis ábrán- dozom új magyar zenés dara- bokról, csak azért teszem, mert elsősorban a zenés szerepek je- lentik számomra az önkifejezés örömteli lehetőségét, életem ér- telmét, de boldoggá tesz a más műfajokban tett kirándulás is.
5. Évad közben minden időmet le- foglalja a színházi és a közéleti munkám, így nem igen marad időm barkácsolni. A nyári szü- netben feleségemmel és fiammal utazgatunk. Embereket és tája- kat, városokat, népeket megis- merni mindig élményt jelentenek számomra.

1. A közönség és a saját megelé- gedésemre játszani, estéről estére megvívni a harcot magammal a sikerért. Mert a közönséget nem lehet becsapni hamis érzelmek- kel, hamis gondolatokkal.
A színház értelme szerintem az emberek gondolati, érzelmi, iz- lésbeni nevelése. Csak az una- lom, a lélektelenség, a „hiva- talnokság” és a közöny megbo- csáthatatlan.

5 kérdés - 35 felelet

Napjainkban nagy divat a Kérdezz—felelek játék. Az emberi tudásvágy és kíváncsiság kielégítésének ez az újkori játékos formája nem véletlenül hódít. Igény van rá, ezért úgy hisszük, Kedves nézőink, olvasóink is érdeklődéssel fogadják kedvenc színészeink vallomá- sait. Hét művészünknek tettük fel ugyanazt az öt kér- dést, de a továbbiakban, ha ez a villámriport-forma tetszést arat, újabb kérdésekkel — esetleg nézőink le- vélben hozzánk eljuttatott kérdéseivel — fordulunk másokhoz is. Az öt kérdés a következő:

1. Mit tart a színészet, a színház igazi értelmének?
2. Mit tart a színézi mesterségben a legnehezebb- nek?
3. Kit, vagy kiket tart művészi eszményképének és miért?
4. Mit szeretne elérni szakmai téren? Mik szerepál- mai?
5. Mi a kedvenc időtöltése, passziója, hobija?

2. A könnyű műfajban: az ének- tánc, színjátszás arányát, egysé- gét, harmóniáját megteremteni (ez nagyon sok energiát, fizikai megerőltetést kíván), prózában az ökonomikus szerepépítést.
3. Minden olyan jó színészt, aki el tudja velem hitetni az általa ját- szott figurát, aki jóízűen meg- nevetet, vagy megkönnyeztet, aki igazi művész.
4. Nem díjakat, hanem megbecsü- lést szeretnék elérni, a jól vég- zett munka elismerését. Na per- sze, a pénz sem árt.
5. Kisfiammal játszani, neki mesé- lni, ez a legkedvesebb időtölté- sem, valamint sportolni (ha len- né rá elég időm). Hobbim nincs, mert helyette mosok, főzök, vagy takarítok.

KULCSÁR IMRE

1. A színházművészet a többi mű- vészettel együtt gazdagabbá te- heti az emberek lelkét, ezáltal jobbakk, igazabbakk és boldogab- bak lehetnek. Hiszem, hogy a

színház hatással van az emberek gondolkodására, izlésére és ép- pen ezért igen nagy a társadal- mi felelőssége.

2. A lehető legkevesebb külsőséges eszköz és gesztus segítségével maradéktalanul kifejezni az író gondolatait. Mindezt anélkül, hogy az alakítás szürkévé válna. Ezt csak az igazán nagy művé- szek tudják.
3. Az a szó, hogy eszménykép, egy kicsit magában hordozza a vá- gyat is, hogy valakihez hasonlít-

1. A színészet értelme: egyénisé- günk teljes felismerése és fel- térképezése. A színházé: a né- zőtér minden egyes tagjának megmutatni a teljesebb élet fel- vezető utat.
2. A drukk legyőzését, az állandó készenléthez szükséges fizikai és szellemi erőnlét fenntartását, a beszédtechnikai problémák le- küzdését.
3. Darvas Iván személyes varázsa- val és hallatlan intellektusával, emberségével, öntudatlanul is eldöntöje volt, hogy ezt a pá- lyát választottam. Gérad Phil- pet tartom még eszményképem- nek, tisztasága, utolérhetetlen természetessége miatt.
4. Hamletet játszom. Szeretném még jobban játszani, mivel azon- ban a színész telhetetlen: vá- gyam egy jó zenés vígjáték sze- repe.
5. Tenisz, zenehallgatás.

RÓZSA SÁNDOR

1. Az élet igazságainak és igaz- ságtalanságainak feltárását, ta- nitását és nem utolsósorban a szórakoztatást.
2. A próbák időszakát, amikor azo- nosulni kell a figurával; sok szenvedést rejt ez a színész számára, míg megtalálja a ját- szandó alakot. Persze ehhez szükséges egy jó rendező segít- sége is.
3. Mint énekes, Simándy Józsefet, színézi eszményképem nincs.
4. Jó énekes-színész szeretnék len- ni, szerepvágyam: Kálmán: Ari- zona Lady című operettjének bonviván-szerepe, amit még Ma- gyarországon nem mutattak be.
5. Olvasás és ha lenne kocsim, autózás.

VÁRHEGYI MÁRTA

1. Megmutatni az embereknek az érzések mélységeit, elgondolkod- títani és szórakoztatni is.
2. Megragadni a közönséget, meg- találni a vele való legjobb kon- taktust.
3. Diákkoromban egyetlen színész- nő arcképet hordtam magam- nál: Simon Signorietét. Ő volt a példaképem, ma is az. Azóta Ingrid Bergmant is megismer- tem. Azért szeretem őket, mert mindketten tiszta eszköztelenség- gel játszanak.
4. Konkrét szerepálmom nincs, ope- rai igényű zenei feladatokat és prózáilag is igényes énekes sze- repeket szeretnék játszani.
5. Az olvasás és a zenehallgatás. Rendszeretlenül olvasok ugyan, amihez éppen kedvem van, s így vagyok a zenével is.

Berci bácsi mesél

„A darab, a szereplők elváltak tőlem...”, hogy a dolgok rendje szerint életre keljenek” — írta múlt havi számunkban Berkesi András, a Berci bácsi című tragikomédia szerzője.

Az előzetes közlemények, egy-egy megjelent fotó már hetekkel ezelőtt azt sejtették, hogy él Berci bácsi

és környezete. Aki azonban bekukkantott Jurka László próbáira, megérezhette, hogy nem is olyan könnyű az írói álom valóra váltása. De hisz így van ez minden bemutató előtt...

Vannak figurák, melyek gyorsan kelnek életre, aztán hosszabb ideig csak vegetálnak; nem találják meg igazi hangjukat, csetlenek-botlanak. Mások sokáig rejtőznek a szövegek könyv gépelt soraiban. Aztán egyszerre — mint bábból a pillangó — teljes színükben pompázva kápráztatják el környezetüket. Mikor előadásra kerül a sor — s az író viszontlátja „gyermekkeit”, kiderül, hogy egyet s mást még ő sem tudott róluk. (Karinthy Frigyes fogalmazta ezt meg néhány évtizeddel ezelőtt Ascher Oszkárnak.)

A Berci bácsira az ősbemutatók teremtette, különleges izgalommal készült a színház. A szellemi feszültség, a jótékony alkotói láz — úgy érezzük — máig sem múlt el. Berci bácsi képét most már mindazok, akik látták és látni fogják az előadást, úgy elevenítik fel, ahogyan Csapó János megformálta ezt a legendás kis szabomestert, aki hős lett és halhatatlan.

Sorsa mindörökre példázat; nem azért, mert különleges, egyedülvaló

Kulcsár Imre és Hécsey Eva

Találkozások

Véletlen volt-e, vagy az öntudatlan vonzódás szerencsés egybeesése a felkínált lehetőségekkel? Nem tudom. Tény azonban, hogy rendezői pályám indulásánál a 350 éve született, s 300 éve haltott nagy komédiáiról, Molière állt mellém mesterül, s vezette kezemet fogva első lépéseimet — a színház felé. A vele való első találkozásokra ma is úgy gondolok vissza, mint öszülő férfiak első szerelmükre. És azóta is valahányszor találkozom vele, megdöbben a szívem. Valami sorszerűt érzek abban, hogy éppen az ő darabjain keresztül tettem meg az első lépéseimet a mesterség titkainak megismerésében, s ez az oka a vígjátékhoz való erős vonzódásomnak.

1946-ban kerültem fel vidékről Pestre, s a bölcsészkarra iratkoztam be. Rendező akartam lenni, s bizony a nyelvészet és történettudományi előadások helyett többnyire a könyv-

tárak színházi szakkönyveit bújtam, s esténként pedig, amikor csak szűkös pénztárcám megengedte, a Nemzeti kakashöljének magasáról néztem az dhított csodavilágot, a színpadot. Legelső darab, amit ott láttam, majd utána még sokszor megnéztem, a **Nők iskolája** volt. Lenyűgözött a verses játék hőmpolygó szó- és rímadata, az ezernyi játékos ötlettel komédiázó színészek nagyszerű mutatóványa. Különösen Major Tamás és Mészáros Ági kettőseiből éreztem meg azt, hogy itt költő van a színpadon, akinek nevéte mögött könny bujkál, s hogy ez a játék, ez az egész színpadi világ több, színesebb, érdekesebb, mint maga a való élet.

Egy év múlva már a főiskolán hallgattam „Major tanár urat”. És hallgattam Hegedűs Géza élvezetes drámatörténeti kollokviumait, melyekben egyik legjelentősebb fejezet éppen Molière volt. Harmadéves

voltam, amikor színpadi munkában találkoztam vele. Gellért Endre rendező-tanár és a végzős Vámos László mellett sameszkodtam a **Scapin furfangjai** vizsgálóelőadásában. A címszerepet Kálmán Gyuri alakította, s már akkor kintünk oroszlánkörmei. Ugyanebben az évben lettem a Révay utcai Vidám Színpad — nem a mostani kabará! — segédrendezője.

Itt ugyancsak Gellért tanár úr mellett asszisztáltam végig a **Gömböc urat**, akit Apáthy Imre játszott felejtethetetlen bájjal és humorral. Ezek után szinte természetes volt, hogy negyedéves vizsgarendezésül Molière-t választottam. Az **Urhatnám polgár** előkészítésén fél évig dolgoztam Nádasy Kálmán rendező óráin, aki újabb oldalról ismertette meg velem a szerzőt. Majd következett a vizsgálóelőadás megrendezése Major Tamás osztályvezető tanár irányítása mellett. Életre szóló élmény és tanulság volt e két nagyszerű mesterrel dolgozni. A címszerepet a főpróbáig Márkus Laci próbálta, de sajnos nem játszhatta el. Azóta is közös vágyunk, hogy egyszer újra megcsináljuk. Nekem később majdnem sikerült, mert 1954-ben másorra tűztük Miskolcon. Nem én rendeztem, vizsgálóelőadás volt, de a következő évi felújításnál, amikor Fehér Tibor vette át a címszerepet, már én vezettem a próbákat.

A **Dandin György** volt a következő darab, melyet színpadra vihettünk Molière remekéből, s vele egy műsorban, előjátékként a **Kénytelen házasság**-ot. Ez a két mű talán a szerző leg-

Balogh Zsuzsa és Csizsér András

sors, hanem azért, mert őszinte hitvallás a tiszta emberségről.

És élnek már mind a többiek is; s izzennek egy hajdan volt világból, ami a fiataloknak már csak történelem. Ilyen távolról talán jobban is látjuk az 1944-es Magyarországot. Berkesi jóvoltából már nemcsak a nagy történelmi, társadalmi földrendés dübörgését érezzük; észleljük a mikroklímát is...

S egyszerre eszünkbe jut, hogy Berci bácsi ismerős; nekünk mesélt, értünk mesélt...

Pethes Ferenc a Dandin György miskolci előadásán.

szubjektívabb, mélyen tragikomikus alkotása, s újabb iskola volt számomra a vígjáték-rendezésben. Nagyon kedves emlékem még a Scapin furfangjainak színpadra állítása műkedvelő gárdámmal, a Csorot Gyula Színpadon.

Sajnos, az utóbbi években csak mint néző találkoztam Molière-rel, s ezek közül is a legemlékezetesebbek a két éve Franciaországban látott előadások. A nagy komédiáiról hazájában három darabját láttam. Molière házában,

a Comédie Française-ben az **Urhatnám polgár**, amit csodálatos beszéd- és mozgáskultúrával komponált, de túl hagyományos produkcióknak éreztem, egy **Tudós nők** Strasbourgon és egy hipermodern **Mizantrópot** az Odeonban. A három teljesen különböző felfogású és stílusú előadás megerősítette bennem azt, hogy a legnagyobb klasszikusok mindig a legmodernebbek. Ilyen Molière is, aki ma is él, aki ma is a miénk.

(Orosz György)

Somló Mária és Fehér Tibor az Urhatnám polgár miskolci előadásán

A Tudós nők strasbourgi előadása

TARKA OLDAL

150 éves jubileumának megünneplésére gazdag programot tervez a Miskolci Nemzeti Színház. Ezek megvalósítására máris megkezdődött az előkészítő munka. Közel kétszáz oldalas díszes album készül a Magyar Színházi Intézet gondozásában, mely írásban és képben mutatja be színházunk mástélszázados múltját. A szerkesztő bizottság Katona Ferenc irányításával dolgozik, s több ízben jártak városunkban is, hogy újabb dokumentumokkal gazdagítsák a könyvet. A képszerkesztő Keleti Éva, a kitűnő fotóművész, közel 150 fényképet válogatott az albumba, amely előreláthatólag április elején kerül nyomdába.

A jubileumot a színház előcsarnokában elhelyezendő nagy méretű bronzrelief emléktábla örökíti majd meg. Ennek makettjét már elkészítette Kiss-Kovács Gyula szobrászművész, s hamarosan kivitelezésre is kerül a nagyon szép jubileumi emléklappal együtt.

Vendégrendezésre kérte fel színházunk igazgatóját, Sallós Gábort, a szarajevói színház. A Riadó emlékezetes jugoszláviai sikere óta baráti kapcsolat alakult ki színházaink között. Ennek jegyében zajlott le két éve nagy sikerű miskolci vendégjátékuk is. Együttműködésünk újabb jelentős állomáshoz érkezett: rendezők cseréjére történt megállapodás. Szeptemberben utazik Szarajevóba Sallós Gábor, hogy Szakonyi Károly Adáshibáját állítsa színpadra.

Szirtes Tamás ugyancsak vendégként dolgozik tavasszal Budapest. A Bartók Színházban, illetve a Madách Színházban rendez.

Komáromy Éva januárban tíz előadásra nagy sikerrel játszott a Szegedi Nemzeti Színházban a Hawaii rózsája parádés primadonnaszerepét. Az ősszel bemutatott darab már sokadik előadásánál tartott, s fél házakkal ment, amikor átvette a szerepet. A vá-

rosban azonban hamarosan híre ment kitűnő alakításának, s a harmadik előadástól kezdve már telt házakat vonzott a miskolci vendégművész. Érdekessége még az ügynek, hogy január 2-án lépett fel először, aznap, amikor a tv a Furfangos özvegyet közvetítette. A szegedi nézők ezen a napon képernyőn és élőben egyaránt csak Komáromyt láthatták.

Egyre gyakrabban vesznek meg iskolák és nagyüzemek a telház akció keretében egy-egy színházi előadást. A Hamletet főként a fiatalág látogatja, többek között a szerencsi Bocskai Gimnázium diákjai és a miskolci 101. sz. MűM Tanintézet növendékei. A 10 éves jubileumát ünneplő Diósgyőri Gépgyár a Cigánybáró előadásával jutalmazta legjobb dolgozóit,

akiket a függöny előtt Sallós Gábor igazgató köszöntött.

Három, forgatás alatt álló tv-filmben szerepelnek művészeink. Paláncz Ferenc a „Z utcai postarablás hiteles története” című filmben játszik egy érdekes figurát, Csapó János március végéig a Hasonmás stábjával forgat, Farkas Endre pedig nemrég fejezte be a Harmadik nekifutás utószinkronját.

Jelentős szerepet kapott Lenkey Edit a MAFILM készülő újdonságában, a Tűzoltó utca 25. című játékfilmben. Szabó István rendező egy pesti bérház lakóinak életét, múltját viszi filmszalagra új munkájában. A női főszerepet a neves lengyel színésznő, Luczina Winiczka játssza, akit a Mater Johanna és az Asszony a vonaton című filmekből ismerhetnek a magyar nézők. Lenkey Edit az ő hűgát alakítja, édesanyjukat pedig Makay Margit játssza.

Díjat nyert színházi fotóival Szegeden Klein Jó-

zsef. A Tisza-parti városban megrendezett Országos Szövetkezeti Fotókiállítás négy képe a riportkategoróriában került kiállításra, s az erős mezőnyben — 10 vidéki és valamennyi pesti szövetkezet indult — oklevelet nyert a Bolha a földben című előadásunkról készített fotójával.

Két nagyon kedves levelet kapott színházunk igazgatósága a Hamlet bemutatója kapcsán. Az elsőt még bemutató előtt írta Szabó Károly nyugdíjas mozdonyvezető, és a nagy mű iránti tisztelettel fejezi ki benne örömét, várakozását. A másik levélben részletesen kifejti véleményét a látottakról, s lelkes szavakkal üdvözlöli a szép produkciót, az abban közreműködő művészeket. Jólesett olvasni egy igazi színházrajongó értő, lelkes sorát, aki így fejezi be írását: „Ezt a levelet egy olyan ember írja, aki több mint ötven éve jár színházba... nem halt még ki színházunk műértő, műélvező közönsége, aki tud lelkesedni, de bírálni is tud.”

Mit olvasott? Mit főzött? Min nevetett?

Kalmár Péter:

1948 májusában a szóbeli érettségire való készülés közben kikapcsolódásként igen gyakran jártam hangversenyre. Egyik este a műsor nagyon vonzó volt. Bartók, Schumann és ami a legizgalmasabbnak látszott, a karmester maga játszotta Ravel G-dúr versenyművének zongoraszólamát. A karmester pedig: Leonard Bernstein. Felejtethetetlen volt ez az este. Ezek után érthető, milyen örömmel láttam meg a könyvesbolt kirakatában a Zenemű Kiadó gondozásában megjelent „Bernstein-story-t”, Juhász Előd könyvét. A szerző bevezetés helyett Ormándi Jenő, Rózsa Miklós és Copland méltatását közli Bernsteinről. Érdekesen, változatosan ismerteti a világhírű zeneszerző-zongoraművész-karmester életútját. Együttérez a gyermekkel, akinek szülei szerény jövedelméből alig tudták fizetni a zongoratanár óradíját, részvétellel említi vitáit a szülőkkel, akik keseredő akartak nevelni belőle, izgalmasan írja le a fiatal, kezdő művész kudarcait, sikereit. Majd mindezek csodálatát valónak a gyorsan felfelé ívelő karrier egyes állomásainak ismertetésénél.

Való igaz: Bernstein a világ mai zenei életének egyik legkiemelkedőbb egyénisége. Univerzális művész: egyaránt otthon van a szimfonikus és könnyűzene, a hangversenyek és színház, a pedagógia, és kamarazene világában. Kár, hogy művei közül csak a West side story van Magyarországon műsoron, jó lenne, ha ennek a színes, izgalmas, zseniális művésznak nemcsak zeneismeretét ismernék, hanem kompozícióját is. Arról nem is beszélve, milyen szívesen látnánk vendégként a karmesteri pulpituson.

Herédy Éva:

Egyik kedvenc, gyorsan elkészíthető receptem az oxfordi húspogácsa: 50 dkg darált húst összegegyünk 2-3 áttört főtt burgonyával, 2 evőkanálnyi reszelt vöröshagymával, makkakanálnyi só-

val, kevés törött borssal, és egy nyers tojással. A masszából gombócokat formázunk, mindegyiket 1-1 szelet húsos szalonnaszettel övezzük, fopiszkával összetűzzük. A húspogácsákat zsírozott tepsibe helyezzük. (A szalonnák így kerítésként körül fogják a gombócokat.) Forró sütőben 15-20 percig sütjük. Akkor van kész, ha a szalonnák ropogásra pirultak. Burgonyapürével vagy mártással tálaljuk.

Behár György:

A Sybill-lel kapcsolatban jutott eszembe egy régi anekdota, melynek szenvedő hőse Jacobi Viktor volt, aki délutánoként együtt kártyázott a Fészek-klubban Molnár Ferencsel. Együtt is jártak haza, mert mindketten Budán laktak. Egyszer Jacobi néhány napig nem jelentkezett, ezért Molnár elhatározta, hogy meglátogatja. A zeneszerző földszinten lakott, s Molnár az ablakon keresztül látta, hogy a zongora mellett ülve többféle változatban próbálja megzenésíteni a Sybill később híressé vált slágerének kezdő sorait: „Kis Petrovom, remélem megbocsátja.” Végre megtalálta a dallamot, amelyet többször megismételt, így a jöfűlő Molnár pontosan megjegyezte. Néhány nappal később folytatták a kártyacsatát. Molnár Játék közben fűtyörészni kezdte a dalt. Jacobi fülebe jutott egy-egy foszlány, majd mikor Molnár végigénekelte, megállt kezében a kártya.

— Honnan ismered te ezt a dalt? — kérdezte sápadt arccal a zeneszerző.

— A romok közt találtam néhány ócska gramofonlemez, az egyikről való ez a melódio. — felelte ártatlan arccal Molnár. — Szép, ugye?

Jacobi kezéből kihullott a kártya, kezét a halántékára szorította, és döbbenet meredt maga elé. De már ezt a köszívű Molnár sem nézhette szó nélkül. Megölelte, megcsókolta barátját és bevallotta neki, hogy az ablaka alatt tanulta meg a szöveget s a dallamot is.

★ A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ÉS AZ EGYRI GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ MŰSORISMERTETŐINEK MELLÉKLETE ★

Szerkesztő: Siklósi László. Szerkesztőség: Miskolci Nemzeti Színház Titkársága. Kiadja a Borsod-megyei Lapkiadó Vállalat

Felelős kiadó: Veres Mihály. Kiadóhivatal: Miskolc, Bajcsy-Zsilinszky utca 15.

Ara 1 forint. Készült a Borsodi Nyomdában — 73 — 500 — 4000 példány — Felelős vezető: Szemes István